

DR. JOHN G. LAKE - A GYÓGYÍTÁS ÉS CSODATEVÉS SZOLGÁLATA

Az Isteni gyógyulás tudományos

Az Isten kegyelme általi megváltás alkalmazásában tudományos. Jézus sokféle módszert használt a betegek gyógyításánál. Mindegyik tudományos volt. A tudomány annak felfedezése, hogy Isten miként tesz dolgokat. Jézus az emberekre tette a kezét engedelmeskedve a kapcsolat és átadás törvényének. Kezeinek érintése, kapcsolata felhatalmazta Isten Szellemét benne, hogy átfolyjon a beteg személybe. A beteg asszony, aki a ruháit megérintette, azt találta, hogy a Szellem kiáradt Jézus személyéből. Megérintette ruhái szegélyét, és a Szellem átáramlott belé. Meggyógyult. Ez tudományos folyamat. Pál, ismerve ezt a törvényt, keszkenőkre és ruhákra tette a kezét. A Biblia azt mondja, hogy amikor ezeket a betegekre helyezték, meggyógyultak, és a démonok kimentek. A materialisták ezt babonaságnak mondták. De ez teljesen tudományos.

A Pálból kisugárzó Isten Szelleme ezeket a kendőket „akkumulátorrá” változtatta, a Szent Szellem erejének akkumulátorává. Mikor a betegre helyezték, feltöltötte a testet és gyógyulás volt az eredmény (*Apcsel 19,12*). Ez először is azt demonstrálja, hogy a Szent Szellem „kézzelfogható”, valóságos jelenlét, mennyei anyag. Másodszor, lehetséges egy kendő anyagában tárolni, mint ahogy Jézus ruhái és Pál zsebkendői is mutatják. Harmadszor, átviszi az erőt a zsebkendőből a betegbe. Negyedszer, a betegben történő hatása nagyon erőteljes volt, hogy a betegség eltávozott. A démonizált megszabadult. Ötödször, a beteg és az elmebeteg is meggyógyult ezzel a módszerrel.

Az ember Jézus Krisztust befogadja a szívébe, mint ahogy valaki elfogad egy szerelmezt. Ez egy gyengéd, szerető viszony. Az ember azért engedelmeskedik Jézusnak, mivel szeretettel fogadta be. Szíve szerelme lett. Jézus szeretete és ereje bennük megszabadítja őket a bűntől és betegségtől, és végül, ahogy az Ő Igéjében meg van ígérve, meg fog váltani a haláltól is. Az embernek a sától és az ő országától való szabadulását a bűnből, betegségből és halálból való megváltás alkotja, és ez alapítja meg a Menny Királyságát.

A NÉV hatalma

Jézus előhívta tizenkét tanítványát, erőt és hatalmat adott nekik a démonok kiűzésére és betegek gyógyítására. (*Lukács 9*). Ezt utána a következő kijelentésével helyettesítette: „**Bármit** kértek az én Nevemben, meglesz” (*János 14,14*).

Az első korlátozott „ügyvédi meghatalmazás” volt, a második korlátlan. Ez a korlátlan „ügyvédi meghatalmazás” a keresztre feszítésénél lett aláírva, és akkor lett hathatós, amikor a Szent Szellem eljött (*Lukács 25,49, Apcsel 1,8*).

Pünkösöd napján ez az „ügyvédi meghatalmazás” teljesen cselekvőképessé vált. Eljött a Szellem. Először is, írásban: meg volt az Igéje. Másodszor, valóságban: elküldte a Szellemét.

Péter és János azonnal megragadták a Név jelentőségét. A templomba érkezve találkoztak egy nyomorék koldussal. 40 éves volt, és születésétől fogva sánta. Péter megparancsolta: „A Názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!” A menny villáma belecsapott az emberbe. Felugrott a lábaira, teljesen épen.

A tömeg odaözlött. Követelték: „Milyen névben, milyen név által és milyen hatalommal cselekedtél ti ezt?” Páratlan Név! Az erő titka ebben volt. Amikor a Nevet használták, az erő megjelent. A menny dinamitja felrobbant!

Pétert és Jánost a börtönbe taszigálták. A gyülekezet a „Névben” imádkozott értük. Elengedték őket. Elmentek a gyülekezetbe. Az egész gyülekezet imádkozott azért, hogy jelek és csodák történjenek. Hogyan imádkoztak? A Névben! Legálisan használták. A valóságos válasz azonnali volt. A helyet földrengés rázta meg. Hatalmas Név!

Jézus ezt parancsolta: „Menjete el széles e világra!” Milyen célból? Kihírdetni a Nevet. Használni a Nevet. Bemeríteni a hívőket. Hogyan? A Névben (az Ő tekintélyével, ahogy parancsolta). Csodálatos Név! Ebben koncentrált az Atyában, Fiúban és Szent Szellemben lakó egyesített hatalom. Mindenható Név!

Az apostolok használták a Nevet. Működött. A diakónusok Samáriában használták a nevet. A tűz leszállt. A hívőknek mindenhol, örökké, parancsolva van, hogy használják. A Név robbant, mindenütt a világban. Több Bibliát adnak el ma, mint bármely más 100 könyvet. Miért? Mert a Név van benne. Visszavonhatatlan Jézus nevére a következő állítás: „minden név meghajol előtte, és minden nyelv megvallja!” Az ima ebben a

névben válaszokat kap. A moráviaiak imádkoztak. Az addig a napig létező legnagyobb ébredés köszöntött a világra. Az emberi lélekben Isten kegyelme és szeretete megnyitja Isten természetét. Azután megkérdezték a vak embert, „Mit gondolsz róla, ki ő?” „Próféta.” Később Jézus megtalálta, és ezt mondta neki: „Hiszel az Isten fiában?” Az ember megkérdezte: „Ki az Uram, hogy higgyek benne?” Jézus ezt felelte: „Én vagyok az, aki veled beszélek.”

Évszázadok küzdelme az, hogy megszabadítsuk a lelket a hibás értelmezésektől. Jézus néha úgy állították be, mint egy kis bigottot, olykor mint egy impostort. A világ még ma is arra vár, hogy meglássa Őt olyannak, aki Ő valójában: Jézust, a Csodálatost, Jézust, az óriást, Jézust, az irgalmast, Jézust, az erőteljeset, a századok csodáját.

Vegyük le a béklyókat Istenről. Engedjük, hogy megáldhassa az emberiséget korlátok nélkül.

Misszionáriusként pogányok ezreinek láttam a gyógyulását. Ez volt Krisztus szeretetének és irgalmának megnyilvánulása az elveszett világ számára.

Ez hozzásegített engem, hogy a világ Megváltójáról egy nagyobb látást kapjak, akinek kezei és szíve kitérve Isten nagy világa számára, és minden ember, szent vagy bűnös egyaránt meg van hívva, hogy lássa és szeresse Őt. Az olvasóktól kapott levek egyikében ezt kérdezik tőlem: „Miért nem minden személy gyógyul meg azonnal, mint ahogy Jézusnál?”

A levél írója tévedett, mikor azt gondolta Jézus mindig azonnal gyógyított. Erre egy példa a tíz leprás története. „Ahogy mentek, megtisztultak.” A gyógyító erő át lett adva. A gyógyulás folyamata később lett nyilvánvaló. Ugyancsak, Jézus rátette a kezeit egy vakra, és megkérdezte: „Mit láatsz?” A férfi válaszolt: „Látom az embereket, mint valami járkáló fákat.” Még tökéletlen volt. Akkor Jézus másodjára is rátette a kezeit, és akkor „tisztán látott”.

A gyógyulás, valamilyen mértékben, két feltételen alapul. Első, az átadott gyógyító erő mértéke. Második, a hit mértéke, ami működésbe hozza és erőt ad az átadott gyógyító értéknek. „Az Ige nem használt nekik, mert nem párosították (keverték) hittel a szívükben” (*Zsidók 4,2*).

Jézus csodáin évszázadokon keresztül csatározta az emberek. Emberek arra szánták az életüket, hogy letörjék a csodákba vetett hitet. De ma többen hisznek a csodákban, mint ezelőtt bármikor.

Az áltudományok azt vallják, a csodák lehetetlenek. Ennek ellenére a tudományos világ legnagyobb emberei hisznek a természetfeletiben és tudják, hogy a csodák a felfedezése és kiaknázása mindannak, amiről a materialista tudósok semmit sem tudnak.

A csodák világa az ember természetes világa. Az ember teremtésétől fogva társa a csodatevő Istennek. A bűn letaszította ez embert a csodatevő valóságból, de kegyelem által, visszatérhetünk a saját helyünkre. Nehéz számunkra megragadni ennek a hitéletnek az alapelveit. Kezdetben az ember szelleme volt az uralkodó erő a világon. A bűnbeesés után az értelem, elme lett a domináns. A bűn letaszította a szellemet, és az intellektust ültette a trónra. De a kegyelem helyreállítja a szellemet, hogy újra uralkodó helyre kerüljön. Amikor az ember felismeri ezt, erőlködés nélkül fog a természetfeletti valóságban járni.

Nem lesz többé küzdelem a hit, hanem egy normális élet Isten valóságában. A szellemi valóság odahelyezi az embert, ahol az Istennel való közösség normális megtapasztalás.

A csodák lélegzetünké válnak. Senki sem tudja, milyen messzire képes az elme és a szellem fejlődni. Lassan jöttünk rá arra, hogy az ember szellem, és hogy a szellemi természete az alaptermészete. Azt akartuk, hogy az elmét képezzük, tanítsuk, és figyelmen kívül hagytuk a szellemit, ezért az ember egy önközpontú, önző teremtménnyé vált. Az ember elveszítette az érzékét az Isten és emberek felé való közösség, kapcsolat és felelősség felől. Ez törvénytelen (törvényszegővé) tette. Nem hanyagolhatjuk el az ember szellemi oldalát anélkül, hogy az intellektust és a fizikumot ne nagyítanánk fel. Ezt tenni a szellem korlátja nélkül, azt jelenti, hogy szabadjára engedjük a bünt és uralmat adunk neki az egész ember felett. Kell lennie egy fejlesztésének és ápolásának a szellemi természetnek, egy olyan pontig, ahol az ember élvezheti az Atya Istennel való közösséget. Ez az értelem felett áll, mint ahogy Isten is a természet felett. Az ember értelme tudatában van a természetfeletti erőknél, amiket nem képes megérteni. Érzékeli a szellemi valóságot és vágyakozik szabadsága és kreatív hatalma után, de nem tud belépni oda addig, amíg át nem változik az önből és a bűnből, hogy a szellem uralkodjon és cselekedjen inkább, mint az intellektus – a szellem legyen az elme és az anyag felett.

Isten élete, Isten Szelleme, Isten természete elégséges az ember minden szükségeire. Az Ige legmagasabb értelmezésében a valódi keresztény az, akinek teste, lelke és szelleme egyaránt Isten életével van betöltve. A gyógyulás az emberi természet bármely területén: szellemében, lelkében vagy testében, egy cél felé mutat. A gyógyulás célja az egészség, a test, a lélek és a szellem számára. A szellem gyógyulása egyesíti az ember szellemét Istennel, mindörökre. A lélek gyógyulása kijavítja a pszichikai, lelki rendellenességeit, és képessé teszi arra, hogy Isten értelmével harmóniában tudjon működni. A test gyógyulása beteljesíti az ember Istennel való egyesülését, mikor a Szent Szellem birtokol mindent.

Forrás: Élő Magdolna (www.istenigyogyulas.extra.hu)